

Cecha

2.

**Cechy
charakterystyczne
chrześcijańskiej
dojrzałości
i przywództwa**

Cecha 2.

Cechy charakterystyczne chrześcijańskiej dojrzałości i przywództwa

Razem dla Ewangelii

Toruń 2020

Omawiając cechy, które powinny charakteryzować dojrzałego chrześcijanina i przywódcę chrześcijańskiego, zwróćmy uwagę na ich wyjątkowość. Mam nadzieję, że czyniąc to, skupimy się na tym, co jest elementem nadprzyrodzonym, a także na tym, jak dojrzałość i przywództwo chrześcijańskie mogą znaleźć swoje źródło w osobistej relacji z żywym Chrystusem przez Ducha Świętego oraz w świetle specjalnego objawienia Bożego, Biblii. Poniżej znajduje się podsumowanie sześciu cech wyróżniających dojrzałych chrześcijan i przywódców chrześcijańskich.

1) Chrześcijańska dojrzałość i przywództwo wyróżniają się ze względu na naturę przywódcy jako sługi.

W przeciwieństwie do tego, jak widzi to świat. Chrystus mówił o tym dobitnie przy kilku okazjach (zob. Łk 22:24-27; Mk 10:35-45). Co więcej, niezależnie od zajmowanej pozycji w domu lub w kościele, biblijna zasada mówi, że jest ktoś, który jest „numerem jeden”, a jest nim sam Chrystus. To On ma być najważniejszym w życiu Kościoła (por. J 13:13; Kol. 1:18 z 3 J 9-11). Podporządkowanie się autorytetowi i przywództwu Chrystusa jest jedną z cech przywództwa.

2) Chrześcijańska dojrzałość i przywództwo wyróżniają się ze względu na swą naturę i charakter.

Podczas gdy świecki, korporacyjny świat mówi o potrzebie charakteru moralnego, to jednak brakuje mu tego, gdyż jest on z natury ściśle powiązany z biblijnym chrześcijaństwem. Charakter mo-

ralny jest rezultatem poddania się panowaniu Chrystusa poprzez całkowite zaufanie do nauki/dogmatów Pisma Świętego oraz cech wymienionych w 1 Tymoteusza 3:2-7 i Tytusa 1:7-9.

3) Chrześcijańska dojrzałość i przywództwo wyróżniają się ze względu na pochodzenie.

W Piśmie Świętym ta szczególna zdolność bycia przywódcą chrześcijańskim jest wyraźnie określona jako dar Ducha. Podczas gdy wszyscy chrześcijanie mają obowiązek przewodzić w pewnych zdolnościach – jako rodzice, niedzielni nauczyciele i jako członkowie społeczeństwa – Duch Święty, dawca darów duchowych (1 Kor 12:7), udziela szczególnego daru przywództwa, jak opisano w Rzymian 12:6-8.

A mamy różne dary według udzielonej nam łaski; jeśli dar prorokowania, to niech będzie używany stosownie do wiary; (7) jeśli posługiwanie, to w usługiwaniu; jeśli kto naucza, to w nauczaniu; (8) jeśli kto napomina, to w napominaniu; jeśli kto obdarowuje, to w szczerości; kto jest przełożony, niech okaże gorliwość; kto okazuje miłosierdzie, niech to czyni z radością.

Przywództwo jest darem suwerennie udzielonym przez Ducha Świętego, tak jak w przypadku wszystkich darów duchowych, w momencie zbawienia, kiedy dana osoba zostaje połączona z ciałem Chrystusa przez chrzest Ducha (1 Kor 12:12-13). To dar Ducha przygotowuje każdego wierzącego do służby w ciele. Dla niektórych oznacza to dar przywództwa.

Ludzie nie mogą wybierać swoich darów, uznawać, że im się należą ani zakładać, że te dary czynią ich lepszymi ludźmi. „Dary

są rozdzielane między chrześcijan; nie wszyscy otrzymują te same dary, ale wszystkie pochodzą od Ducha, tak więc nie ma miejsca na rywalizację, niezadowolenie czy poczucie wyższości”. Fakt, że Duch Święty jest źródłem zdolności przywódczych i że przywódcy są wybrani suwerennie przez Niego, uwalnia od pychy i arogancji wśród tych, którzy na Niego odpowiadają.

Dar przywództwa nie jest kwestią określonego typu osobowości. Piotr był przywódcą dzięki osobistej sile (Dz 4:8–12), Jakub dzięki praktycznej mądrości (Dz 15:12–21), Paweł dzięki zdolnościom intelektualnym (co widać w jego kazaniach i listach), Tymoteusz na mocy służby ofiarnej (Flp 2:19–21), a Jan na podstawie swego serca dla Boga i człowieka (jak widać w jego pismach). Wszyscy ci przywódcy mieli te same zalety, ale każdy z nich miał odrębną osobowość, która go wyróżniała. To pokazuje, że przywództwo nie jest kwestią ludzkiej osobowości, ale Bożej suwerenności. Tak jak dary Ducha nie są zarezerwowane dla kilku wybitnych ludzi, tak też dar Ducha w zakresie przywództwa nie jest zarezerwowany dla określonego rodzaju osobowości.

Dar przywództwa jest odkrywany i rozwijany w taki sam sposób jak inne dary duchowe, to znaczy poprzez doświadczenie życiowe, szkolenie i proces dojrzewania. Chociaż jest on wytworem obecności Ducha i łaski Bożej, dar ten wymaga pilności, wierności, ciężkiej pracy i zaangażowania, jeśli ma być skutecznie wykonywany.

4) Chrześcijańska dojrzałość i przywództwo wyróżniają się z powodu wyjątkowości.

Chrześcijański charakter, którego wymaga się od pobożnego przywódcy, z biblijnego punktu widzenia ma swoje źródło w trwałej, osobistej więzi z Jezusem Chrystusem. Jest to rezultat karmionego

Słowem, wypełnionego Duchem (kontrolowanego) życia (Kol 3:16; Ef 5:18), które jest życiem zamienionym na wzór Chrystusa. Pisząc do tych, którzy szukali uświęcenia przez prawo lub legalizm, Paweł napisał:

Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus; a obecne życie moje w ciele jest życiem w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie. (21) Nie odrzucam łaski Bożej; bo jeśli przez zakon jest sprawiedliwość, tedy Chrystus daremnie umarł. (Gal 2:20-21).

Przywództwo wymaga wielkiej mądrości, siły i wytrwałości, ale chrześcijański przywódca zawsze może liczyć na działanie i zapewnienie Ducha Bożego wraz ze stałą obecnością Zbawiciela.

Chrześcijanie, którzy posiadają ten dar, mogą go używać w świeckich środowiskach takich jak biznes, polityka czy edukacja, ale niechrześcijańscy przywódcy w tych dziedzinach nie mogą rościć sobie prawa do mocy Ducha. Ta prawda jest jednym z najbardziej wyjątkowych elementów chrześcijańskiego przywództwa. Przywódca chrześcijański ma wiele wspólnego z tym niechrześcijańskim: obaj muszą zapewnić wizję swoim naśladowcom; obaj muszą zdobyć zaufanie swoich wyznawców; obaj muszą porozumiewać się ze swoimi zwolennikami; obaj muszą skutecznie wykorzystywać swoje zdolności w zapewnianiu przywództwa. Ale tylko przywódcy chrześcijańscy mogą liczyć na Ducha Świętego, aby osiągnąć swój cel, jakim jest wpływanie na innych w sferze duchowej i zmienianie ich. Moc Ducha nie uczyni ich przywódcami doskonałymi, ale poprowadzi ich w modelu wzrastającej dojrzałości chrześcijańskiej, a także umożliwi im wywieranie duchowego wpływu, którego nie może mieć w żaden inny sposób.

5) Chrześcijańska dojrzałość i przywództwo wyróżniają się z powodu ambicji i motywacji.

Ambicja to silna chęć osiągnięcia określonego celu. Różnica między ambicjami światowymi i Bożymi polega na pochodzeniu/naturze ambicji (sława, władza, prestiż, pozycja, skuteczna służba, chwała Boża itp.) oraz motywach ambicji. W Pierwszym Liście do Tymoteusza 3:1 apostoł napisał: *Prawdziwa to mowa: Kto o biskupstwo się ubiega, pięknej pracy* (gr. *kalos*: piękny, szlachetny, godny pochwały, pożyteczny) *pragnie* (gr. *epithumeo*: tęsknota, pragnienie). Aspiracja (ambicja) do bycia starszym czy na osiągnięcie innego stanowiska przywódczego w kościele, jest pragnieniem szlachetnym. Apostoł określił to jako *dobrą pracę*. To odwraca uwagę od idei stanowiska i skupia się na odpowiedzialności związanej z pracą. Jakkolwiek ambicja może być szlachetna, ale jeśli czyjeś motywy są złe (np. dla prestiżu, budowania słabnącego ego, władzy i kontroli nad innymi, a nie służenia naśladowcom), wtedy ambicja staje się skażona i zła. Klasyczną ilustrację dobrych ambicji, które zostały skażone samolubnymi motywami, można znaleźć w Ewangelii według Marka 10:35-45 i Łukasza 22:24-30. Nie ma nic brzydszego niż złe ambicje i motywy. Ale nie ma też nic bardziej zaskakującego niż odpowiedź Chrystusa na takie postawy; nie zaatakował uczniów za to, że byli ambitni, ani też nie odrzucił ich za złe ciągoty i pragnienia. Zamiast tego na nowo zdefiniował ich ambicję i przekształcił ją w służbę innym. Ambicja została przekształcona ze służenia sobie w pokorę skierowaną na służenie innym (Mk 10:43-45). W historii tej jest instrukcja do „bycia pierwszym”. Pierwszymi stajemy się, gdy mamy ambicję stania się niewolnikiem, zgodnie ze wzorem samego Pana Jezusa Chrystusa, który wykazał ambicję w najlepszym wydaniu, jako Ten, który dobrowolnie poświęcił się dla dobra innych.

Motywy samolubne (dominacja, osobiste plany, układy, kontrola, chwała, prestiż) nie wypływają z miłości stworzonej przez Ducha, prowadzą do destrukcyjnych zachowań w ciele Chrystusa. Tak więc prawdziwym znakiem dojrzałości, który jest potrzebny przywódcom chrześcijańskim, jest czystość motywów, którą widzimy w życiu i służbie Pawła i jego współpracowników (zob. 1 Tes 2:1 i następne).

6) Chrześcijańska dojrzałość i przywództwo wyróżniają się z powodu autorytetu.

Autorytet chrześcijańskiego przywódcy pochodzi od Chrystusa. Przywódca jest sługą w dwojaki sposób.

- a) Jest sługą Chrystusa i działa pod zwierzchnictwem i przywództwem Chrystusa, który jest głową kościoła, który zawsze ma być najważniejszy. Przywódcy chrześcijańscy sami nie mają autorytetu.
- b) Przywódca chrześcijański ma działać jako sługa dla dobra tych, którym przewodzi. Pamiętajmy, że „dobro” ma być dobrem w oczach Bożych, a nie zawsze ludzkich. Pięknie to wyraża Paweł w 2 Koryntian 4:5: *Albowiem nie siebie samych głosimy, lecz Chrystusa Jezusa, że jest Panem, o sobie zaś, żeśmy sługami waszymi dla Jezusa.*